

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

z 22. júna 2006 *

Vo veci T-136/04,

Rasso Freiherr von Cramer-Klett, bydliskom v Aschau im Chiemgau (Nemecko),

Rechtlerverband Pfronten, so sídlom v Pfrontene (Nemecko),

v zastúpení: T. Schönfeld a L. Thum, advokáti,

žalobcovia,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. van Beek a B. Schima,
splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorú v konaní podporuje:

Fínska republika, v zastúpení: T. Pynnä a A. Guimaraes-Purokoski, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2004/69/ES z 22. decembra 2003, ktorým sa prijíma, podľa smernice Rady 92/43/EHS, zoznam lokalít spoločenstva pre alpský biogeografický región (Ú. v. EÚ L 14, 2004, s. 21; Mim. vyd. 15/008, s. 10),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (prvá komora),

v zložení: predseda komory R. García-Valdecasas, sudkyne I. Labucka a V. Trstenjak,
tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Právny a skutkový rámec

- ¹ Dňa 21. mája 1992 prijala Rada smernicu 92/43/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (Ú. v. ES L 206, s. 7, ďalej len „smernica o biotopoch“).
- ² Cieľom tejto smernice je podľa jej článku 2 ods. 1 prispievať k zabezpečeniu biologickej rôznorodosti prostredníctvom ochrany prirodzených biotopov, ako aj divokej fauny a flóry na území členských štátov, ktoré sú stranami Zmluvy ES.
- ³ Vo svojom článku 2 ods. 2 upresňuje, že sa navrhnu opatrenia prijaté podľa tejto smernice, aby sa prirodzené biotopy a druhy divokej fauny a flóry európskeho významu zachovali v prirodzenom stave ochrany alebo do takéhoto stavu obnovili.
- ⁴ Podľa šiesteho odôvodnenia smernice o biotopoch je potrebné s cieľom zaistiť zabezpečiť obnovenie alebo zachovanie prirodzených biotopov a druhov európskeho významu v priaznivom stave ochrany, osobitné chránené územia s cieľom vytvoriť súvislú európsku ekologickú sústavu podľa špecifikovaného časového rozvrhu.

- 5 Podľa článku 3 ods. 1 smernice o biotopoch táto sústava nazvaná „Natura 2000“ zahŕňa osobitne chránené územia, ako aj osobitné oblasti ochrany klasifikované členskými štátmi podľa smernice Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva (Ú. v. ES L 103, s. 1; Mim. vyd. 15/001, s. 98).
- 6 Podľa článku 1 písm. l) smernice o biotopoch osobitné chránené územie znamená „lokalitu európskeho významu, označenú členskými štátmi štatutárnym, administratívnym a/alebo zmluvným aktom, kde sa uplatňujú ochranné opatrenia potrebné na zachovanie alebo obnovu prirodzených biotopov a/alebo populácií druhov, pre ktoré je lokalita vymedzená, v priaznivom stave ochrany“.
- 7 Článok 4 smernice o biotopoch predpokladá trojetapový postup pri určovaní osobitne chránených území. Podľa odseku 1 tohto ustanovenia navrhuje každý členský štát zoznam lokalít, v ktorom budú uvedené typy prirodzených biotopov z prílohy I a druhy z prílohy II smernice o biotopoch, ktoré sú udomácnené na jeho území. Tento zoznam spolu s informáciami o každej lokalite sa do troch rokov po oznámení smernice o biotopoch predloží Komisii.
- 8 Podľa článku 4 ods. 2 smernice o biotopoch vypracuje Komisia na základe týchto zoznamov a kritérií stanovených v prílohe III tejto smernice po dohode s každým členským štátom návrh zoznamu lokalít európskeho významu. Zoznam lokalít európskeho významu prijíma Komisia podľa postupu uvedeného v článku 21 smernice o biotopoch. Podľa článku 4 ods. 3 je tento zoznam vypracovaný do šiestich rokov od oznámenia smernice o biotopoch.

9 Článok 4 ods. 4 tejto smernice uvádza, že hneď ako bude lokalita európskeho významu uznaná podľa odseku 2 toho istého ustanovenia, príslušný členský štát vyhlási v čo najkratšom čase no najneskôr do šiestich rokov túto lokalitu za osobitne chránené územie a podľa významu lokality stanoví priority pre zachovanie typov prirodzených biotopov uvedených v prílohe I alebo druhov uvedených v prílohe II v priaznivom stave alebo obnovenie do takéhoto stavu a pre koherenciu sústavy Natura 2000, ako aj z hľadiska rizika degradácie alebo deštrukcie, ktorým sú tieto lokality vystavené.

10 Smernica o biotopoch vo svojom článku 4 ods. 5 upresňuje, že hneď ako je niektorá lokalita zaradená do zoznamu lokalít európskeho významu vypracovaného Komisiou, vzťahuje sa na ňu ustanovenie článku 6 ods. 2 až 4 smernice o biotopoch.

11 Podľa článku 6 smernice o biotopoch:

„1. Pre osobitne chránené územia vytvoria členské štáty potrebné ochranné opatrenia obsahujúce v prípade potreby príslušné plány riadenia, osobitne navrhnuté pre dané lokality alebo začlenené do ďalších plánov rozvoja, a primerané štatutárne, administratívne alebo zmluvné opatrenia, ktoré zodpovedajú ekologickým požiadavkám typov prirodzených biotopov uvedených v prílohe I a druhov uvedených v prílohe II, vyskytujúcich sa v týchto lokalitách.

2. Členské štáty podniknú primerané kroky, aby sa na osobitne chránených územiach predišlo poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli územia označené za chránené, pokiaľ by takéto rušenie bolo podstatné vo vzťahu k cieľom tejto smernice.

3. Akýkoľvek plán alebo projekt, ktorý priamo nesúvisí so správou lokality alebo nie je potrebný pre ňu, ale môže pravdepodobne významne ovplyvniť túto lokalitu, či už samotne, alebo v spojení s inými plánmi alebo projektmi, podlieha primeranému odhadu jeho dosahov na danú lokalitu z hľadiska cieľov ochrany lokality. Na základe výsledkov zhodnotenia dosahov na lokalitu a podľa ustanovení odseku 4 príslušné vnútroštátne orgány súhlasia s plánom alebo projektom iba po presvedčení sa, že nepriaznivo neovplyvní integritu príslušnej lokality, a v prípade potreby po získaní stanoviska verejnosti.

4. Ak sa aj napriek negatívnemu odhadu dosahov na lokalitu a pri neexistencii alternatívnych riešení plán alebo projekt musí realizovať z dôvodov vyššieho verejného záujmu, vrátane záujmov sociálnej a ekonomickej povahy, členský štát prijme všetky kompenzačné opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, že celková koherencia sústavy Natura 2000 bude ochránená. O prijatých kompenzačných opatreniach informuje Komisiu.

Ak sa v príslušnej lokalite vyskytuje prioritný biotop a/alebo prioritný druh, jediné dôvody, ktoré môžu prichádzať do úvahy, sú tie, ktoré sa týkajú zdravia alebo bezpečnosti ľudí, priaznivých dôsledkov primárneho významu na životné prostredie alebo tiež stanoviska Komisie k ďalším nevyhnutným dôvodom vyššieho verejného záujmu.“

- ¹² Rozhodnutie Komisie z 22. decembra 2003, ktorým sa prijíma, podľa smernice Rady 92/43/EHS, zoznam lokalít spoločenstva pre alpský biogeografický región (Ú. v. EÚ L 14, s. 21; Mim. vyd. 15/008, s. 10, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), bolo prijaté na základe článku 4 ods. 2 tretieho pododseku uvedenej smernice. Medzi lokalitami európskeho významu zaradenými do zoznamu sú uvedené nasledujúce lokality:

— DE 8239304 Hochries-Laubensteingebiet und Spitzstein,

— DE 8429303 Kienberg mit Magerrasen im Tal der Steinacher Ach.

- ¹³ Prvý žalobca je vlastníkom pozemku v lokalite európskeho významu pod označením DE 8239304. Druhý žalobca je záujmovou organizáciou združujúcou vlastníkov pozemkov v lokalite európskeho významu pod označením DE 8429303. Žalobcovia hospodária na svojich lesných pozemkoch v rámci podnikov založených na tento účel.

Konanie

- ¹⁴ Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. apríla 2004 podali žalobcovia prejednávajú žalobu.
- ¹⁵ Podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 2. septembra 2004 podala Fínska republika (ďalej len „vedľajší účastník konania“) návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Uznesením zo 14. októbra 2004 predseda prvej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu. Vedľajší účastník konania predložil svoje vyjadrenie obmedzujúce sa na otázku prípustnosti žaloby. Žalobcovia a Komisia k tomuto vyjadreniu nepredložili svoje pripomienky.
- ¹⁶ Komisia vzniesla samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. septembra 2004 námietku neprípustnosti podľa článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Žalobcovia predložili svoje pripomienky k tejto námietke 17. novembra 2004.

Návrhy účastníkov konania

- 17 Vo svojej námietke neprípustnosti Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:
- odmietol žalobu ako neprípustnú,
 - zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.
- 18 Vedľajší účastník konania vo svojom vyjadrení navrhuje, aby Súd prvého stupňa zamietol žalobu ako neprípustnú.
- 19 Vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti žalobcovia navrhujú, aby Súd prvého stupňa:
- zamietol námietku neprípustnosti,
 - zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

Právny stav

- 20 Podľa článku 114 rokovacieho poriadku, ak niektorý účastník konania o to požiada, Súd prvého stupňa môže rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej, námietka neprípustnosti sa ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak nebude rozhodnuté inak. V prejednáwanej veci sa Súd prvého stupňa domnieva, že sa s touto vecou na základe preskúmania spisového materiálu dostatočne oboznámil na to, aby rozhodol bez toho, aby bolo potrebné začať ústnu časť konania.

Tvrdenia účastníkov konania

- 21 Komisia primárne zdôrazňuje, že žalobcovia nemajú právny záujem na konaní.
- 22 Domnieva sa, že napadnuté rozhodnutie je iba predbežným opatrením v zmysle rozsudku Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia (60/81, Zb. s. 2639, bod 10). Napadnuté rozhodnutie nie je aktom, ktorý môže byť predmetom žaloby, pretože vypracovaním zoznamu lokalít európskeho významu nebol ukončený postup smerujúci k vytvoreniu sústavy Natura 2000.
- 23 Komisia zdôrazňuje, že napadnuté rozhodnutie nemá priamy vplyv na právne postavenie žalobcov. Podľa nej prípadné právne účinky voči žalobcom nastanú len vtedy, ak vnútroštátne orgány prijímú opatrenia na vykonanie smernice o biotopoch a napadnutého rozhodnutia.

24 Komisia sa v dôsledku toho domnieva, že napadnuté rozhodnutie žiadnym spôsobom nezasiahlo do právneho postavenia žalobcov. Nie sú preto z dôvodu nedostatku právneho záujmu na konaní oprávnení proti tomuto rozhodnutiu podať žalobu o neplatnosť na základe článku 230 štvrtého odseku ES.

25 Komisia subsidiárne tvrdí, že žalobcovia nie sú priamo a osobne dotknutí.

26 Pokiaľ ide o priamu dotknutosť žalobcov, Komisia tvrdí, že dôsledky vypracovania zoznamu lokalít európskeho významu, a síce povinnosť vyhlásiť tieto lokality za osobitne chránené územia a stanoviť pre tieto lokality ochranné opatrenia, nenastávajú automaticky. Aj keď zoznam lokalít záväzným spôsobom stanovuje rozlohu oblastí, ako aj typy prirodzených biotopov a druhy, ktoré majú byť chránené, členské štáty si zachovávajú určitú možnosť voľnej úvahy, pokiaľ ide o ochranné opatrenia uvedené v článku 6 ods. 1 smernice o biotopoch. Iba tieto opatrenia majú účinky na právne postavenie žalobcov. Je teda nemysliteľné, aby žalobcovia boli napadnutým rozhodnutím priamo dotknutí.

27 Komisia dodáva, že ani z článku 4 ods. 5 smernice o biotopoch, ktorý stanovuje, že hneď ako je niektorá lokalita zaradená do zoznamu uvedeného v odseku 2 treťom pododseku, vzťahuje sa na ňu ustanovenie článku 6 ods. 2 až 4 smernice o biotopoch, nevyplýva, že sú žalobcovia priamo dotknutí. Z tohto pohľadu Komisia tvrdí, že článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch stanovuje povinnosť predchádzať poškodzovaniu a rušeniu lokality. Článok 6 ods. 3 a 4 tej istej smernice stanovuje povoľovacie konanie pre plány a projekty, ktoré by mohli mať vplyv na lokalitu. V oboch prípadoch ide o povinnosti členských štátov a nie o povinnosti jednotlivcov.

- 28 Komisia tak dospieva k záveru že, napadnuté rozhodnutie nemá priamy vplyv na právnu situáciu žalobcov, a preto žalobcovia nie sú uvedeným rozhodnutím priamo dotknutí a v dôsledku toho nie sú oprávnení podať žalobu o neplatnosť.
- 29 Pokiaľ ide o osobné dotknutie, Komisia sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie neurčuje práva ani povinnosti vlastníkov pozemkov, ale iba stanovuje zoznam lokalít, na ktoré sa následne budú vzťahovať iné ustanovenia, ktoré sa rovnako nedotýkajú vlastníctva pozemkov. Cieľom týchto ustanovení je chrániť lokality proti poškodzovaniu ich stavu, ktorý je chránený, bez ohľadu na to, aké konanie, zapríčinilo toto poškodzovanie.
- 30 Komisia sa domnieva, že žalobcovia nemôžu tvrdiť, keďže napadnuté rozhodnutie neukladá vlastníkom pozemkov žiadnu povinnosť, že toto rozhodnutie zasahuje do ich osobitných práv alebo im spôsobuje mimoriadnu ujmu, ktorá ich môže individualizovať vzhľadom na všetky ostatné hospodárske subjekty. Aj keby sa pripustilo, že rozhodnutie môže žalobcom ukladať povinnosti, vyplývalo by to z objektívne určenej situácie, a síce geografickej situácie lokalít uvedených v prílohe.
- 31 Podľa Komisie nie sú žalobcovia individualizovaní ani na základe skutočnosti, že Komisia je vzhľadom na osobitné ustanovenia povinná zohľadniť dôsledky aktu, ktorý zamýšľa prijať vo vzťahu k postaveniu žalobcov. Podľa Komisie sa na postup, ktorý viedol k prijatiu napadnutého rozhodnutia, použili iba výlučne vedecké kritériá vyplývajúce z ochrany prírody. Okrem toho žiadne ustanovenie práva Spoločenstva neukladá Komisii povinnosť na účel prijatia napadnutého rozhodnutia začať konanie, v rámci ktorého by žalobcovia mohli uplatniť také práva, ako je napríklad právo byť vypočutý.

- 32 Komisia usudzuje, že žalobcovia teda nie sú napadnutým rozhodnutím priamo dotknutí. Vzhľadom na vyššie uvedené Komisia dochádza k záveru, že žaloba musí byť zamietnutá ako neprípustná.
- 33 Vedľajší účastník konania podporuje argumentáciu Komisie a dochádza rovnako k záveru o neprípustnosti prejednávanej žaloby.
- 34 Pokiaľ ide o priamu dotknutosť žalobcov, dodáva, že napadnuté rozhodnutie členským štátom zjavne ponecháva možnosť prijať či neprijať určité opatrenia. Dopady napadnutého rozhodnutia budú teda závisieť na spôsobe, akým budú vnútroštátne orgány vykonávať svoju diskrečnú právomoc.
- 35 Pokiaľ ide o osobné dotknutie žalobcov, vedľajší účastník konania sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie im nebráni vo výkone ich výlučných práv a nezbavuje ich žiadneho z nich. Toto rozhodnutie totiž neupravuje práva a povinnosti žalobcov, ale stanovuje výlučne geograficky vymedzený zoznam. Prípadné negatívne účinky spomínané v žalobe sú iba nepriamymi dôsledkami napadnutého rozhodnutia.
- 36 Podľa vedľajšieho účastníka konania je potrebné okrem iného konštatovať, že napadnuté rozhodnutie sa nedotýka žalobcov ako nositeľov výlučných práv. Za predpokladu, že by sa ich dotýkalo, bolo by to iba z dôvodu ich postavenia ako vlastníkov pozemkov, rovnako ako by sa dotýkalo právneho postavenia všetkých vlastníkov pozemkov uvedených v jeho prílohe.
- 37 Vedľajší účastník konania ďalej zdôrazňuje, že aj keď napadnuté rozhodnutie prípadne umožňuje určiť vlastníkov pozemkov stanovených v jeho prílohe I, vôbec to neznamená, že žalobcovia musia byť považovaní za osobne dotknutých, keďže je

nepochybné, že toto rozhodnutie sa uplatňuje na základe ním určenej objektívnej skutkovej situácie, a síce prírodnej hodnoty dotknutých pozemkov (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa zo 6. septembra 2004, SNF/Komisía, T-213/02, Zb. s. II-3047, bod 59 a tam citovanú judikaturu).

- 38 Žalobcovia tvrdia, že sú napadnutým rozhodnutím priamo a osobne dotknutí.
- 39 Pokiaľ ide o priamu dotknutosť, žalobcovia sa odvolávajú na článok 4 ods. 5 smernice o biotopoch, ktorý stanovuje, že v nadväznosti na prijatie napadnutého rozhodnutia podliehajú lokality dotknuté týmto rozhodnutím zákazu poškodzovania stanovenému v článku 6 ods. 2 smernice o biotopoch a povoľovaciemu konaniu použiteľnému na plány alebo projekty v zmysle toho istého článku ods. 3 a 4. Usudzujú, že aj keď sa tieto povinnosti týkajú členských štátov, sú napriek tomu vyššie uvedenými povinnosťami priamo dotknutí, keďže im článok 6 ukladá bezprostredné povinnosti konať vo vlastnom záujme. Podľa žalobcov neponecháva článok 6 ods. 2 až 4 smernice o biotopoch členským štátom žiadny priestor na voľnú úvahu.
- 40 Pokiaľ ide o osobnú dotknutosť, žalobcovia sa domnievajú, že je nesporné, že ich právne znevýhodnenia nie sú v podstate odlišné od znevýhodnení ostatných vlastníkov pozemkov nachádzajúcich sa v lokalitách uvedených v napadnutom rozhodnutí. Podľa nich za referenčnú skupinu treba považovať všetkých vlastníkov pozemkov v Spoločenstve.
- 41 Dodávajú, že ustanovenia článku 6 ods. 2 až 4 smernice o biotopoch ich obmedzujú v užívaní ich vlastníctva. Geografické umiestnenie pozemkov je pre napadnuté rozhodnutie určujúcim kritériom, pretože režim smernice odkazuje iba na toto

jediné kritérium. Je nesporné, že žalobcovia nemali žiadnu možnosť podať proti tejto smernici žalobu, pretože ňou nie sú priamo a osobne dotknutí.

- 42 Žalobcovia v dôsledku toho usudzujú, že požiadavky účinnej súdnej ochrany by boli zbavené svojho významu, ak by vlastníci neboli považovaní za osobne dotknutých napadnutým rozhodnutím, keďže sú dotknutí iba z dôvodu geografického umiestnenia pozemkov, ktoré vlastnia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 43 Podľa článku 230 štvrtého odseku ES „každá fyzická alebo právnická osoba môže podať... žalobu proti rozhodnutiam, ktoré sú jej určené, a proti rozhodnutiu, ktoré je jej určené, alebo proti rozhodnutiu, ktoré sa jej priamo a osobne týka, hoci sú vydané formou nariadenia alebo rozhodnutia určeného inej osobe“.

- 44 Keďže je nesporné, že napadnuté rozhodnutie nie je žalobcom určené, je potrebné preskúmať, či sa ich toto rozhodnutie priamo a osobne dotýka.

- 45 Pokiaľ ide o priamu dotknutosť žalobcov, je potrebné pripomenúť, že táto podmienka v prejednávanej veci vyžaduje, aby napadnuté rozhodnutie malo priame účinky na ich právne postavenie a neponechávalo žiadnu voľnú úvahu adresátom tohto aktu, ktorí sú poverení jeho vykonávaním, pričom toto vykonávanie má čisto automatickú povahu a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Spoločenstva bez

uplatnenia iných vykonávacích predpisov (pozri rozsudok Súdneho dvora z 5. mája 1998, Dreyfus/Komisía, C-386/96 P, Zb. s. I-2309, bod 43 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. júna 2000, Salamander a i./Parlament a Rada, T-172/98, T-175/98 až T-177/98, Zb. s. II-2487, bod 52).

46 To znamená, že v prípade, keď je akt Spoločenstva určený prostredníctvom inštitúcie členskému štátu a ak je činnosť, ktorú členský štát musí uskutočniť na vykonanie tohto aktu, automatickej povahy alebo ak sa týmto alebo iným spôsobom následky dotknutého aktu bezpochyby dostavujú, tak sa tento akt priamo týka každej osoby dotknutej touto činnosťou. Keď však naopak akt ponecháva členskému štátu možnosť konať či nekonať alebo mu neukladá povinnosť konať v určitom zmysle, je to činnosť či nečinnosť členského štátu, ktorá sa priamo týka dotknutej osoby, a nie akt sám osebe (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 10. septembra 2002, Japan Tobacco a JT International/Parlament a Rada, T-223/01, Zb. s. II-3259, bod 46).

47 Súd prvého stupňa tvrdí, že sa nemožno domnievať, že by napadnuté rozhodnutie, ktoré vymedzuje ako lokality európskeho významu oblasti nemeckého územia, v ktorých žalobcovia vlastnia pozemky, malo samo osebe účinky na právne postavenie žalobcov. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadne ustanovenie vzhľadom na režim ochrany lokalít európskeho významu, ako sú ochranné opatrenia alebo povoloacie konania. Nedotýka sa tak ani práv a povinností vlastníkov pozemkov, ani výkonu týchto práv. V rozpore s tým, čo tvrdia žalobcovia, zaradenie týchto lokalít do zoznamu lokalít európskeho významu nezaväzuje žiadnym spôsobom hospodárske subjekty alebo súkromné osoby.

48 Článok 4 ods. 4 smernice o biotopoch upresňuje, že hneď ako je lokalita Komisiou uznaná ako lokalita európskeho významu, vyhlási príslušný členský štát túto lokalitu za „osobitne chránené územie“ najneskôr do šiestich rokov. Z tohto pohľadu článok 6 ods. 1 smernice o biotopoch uvádza, že pre osobitne chránené územia stanovujú členské štáty nevyhnutné ochranné opatrenia, ktoré budú zodpovedať ekologickým požiadavkám typu prirodzeného biotopu a druhov vyskytujúcich sa v týchto lokalitách.

- 49 Článok 4 ods. 5 smernice o biotopoch rovnako uvádza, že hneď ako je niektorá lokalita zapísaná do zoznamu lokalít európskeho významu, vzťahujú sa na ňu ustanovenia článku 6 ods. 2 až 4.
- 50 Článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch teda stanovuje, že členské štáty podniknú primerané kroky, aby sa na osobitne chránených územiach predišlo poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli územia označené za chránené, pokiaľ by takéto rušenie bolo podstatné vo vzťahu k cieľom tejto smernice.
- 51 Rovnako tak článok 6 ods. 3 smernice o biotopoch stanovuje, že akýkoľvek projekt, ktorý priamo nesúvisí so správou lokality alebo nie je potrebný pre ňu, ale môže pravdepodobne významne ovplyvniť túto lokalitu, podlieha primeranému odhadu jeho dosahov na danú lokalitu z hľadiska cieľov ochrany lokality. Na základe výsledkov zhodnotenia dosahov na lokalitu príslušné vnútroštátne orgány súhlasia s takýmto projektom iba po presvedčení sa, že nepriaznivo neovplyvní integritu príslušnej lokality. Z tohto pohľadu článok 6 ods. 4 smernice o biotopoch upresňuje, že pokiaľ musí byť takýto projekt realizovaný z dôvodov vyššieho verejného záujmu, členský štát zaistí všetky kompenzačné opatrenia nevyhnutné na zaistenie celkovej koherentnosti sústavy Natura 2000.
- 52 S prihliadnutím na vyššie uvedené povinnosti, ktoré vyplývali dotknutým členským štátom hneď, ako boli lokality európskeho významu napadnutým rozhodnutím určené, je potrebné konštatovať, že žiadna z týchto povinností nie je priamo použiteľná na žalobcov. Všetky tieto povinnosti totiž vyžadujú akt zo strany dotknutého členského štátu, ktorým by spresnil, akým spôsobom zamýšľa uskutočniť predmetnú povinnosť, ak pôjde o nevyhnutné ochranné opatrenia (článok 6 ods. 1 smernice o biotopoch), primerané opatrenia, aby sa predišlo poškodeniu lokality (článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch) alebo schválenie projektu kompetentnými vnútroštátnymi orgánmi spôsobilého mať na lokalitu významný dopad (článok 6 ods. 3 a 4 smernice o biotopoch).

- 53 Zo smernice o biotopoch, na základe ktorej bolo napadnuté rozhodnutie prijaté, teda vyplýva, že je záväzná pre členský štát, pokiaľ ide o výsledok, ktorý má byť dosiahnutý, pričom právomoc pri voľbe ochranných opatrení, ktoré budú prijaté, a pri postupoch v povoloňacom konaní sa ponecháva vnútroštátnym orgánom. Tento záver nemôže byť vyvrátený skutočnosťou, že priestor pre voľnú úvahu takto priznaný členským štátom musí byť vykonávaný v súlade s cieľom smernice o biotopoch.
- 54 Zo všetkého predchádzajúceho vyplýva, že žalobcovia nie sú priamo dotknutí napadnutým rozhodnutím v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, a preto musí byť žaloba zamietnutá ako neprípustná bez toho, aby bolo nevyhnutné zaoberať sa tým, či sú žalobcovia predmetným rozhodnutím osobne dotknutí.
- 55 Aj keď sa však žalobcovia nemôžu domáhať zrušenia napadnutého rozhodnutia, budú môcť napadnúť opatrenia prijaté na základe článku 6 smernice o biotopoch, ktoré sa ich dotýkajú, a v tejto súvislosti majú možnosť namietat protiprávnosť tohto rozhodnutia pred vnútroštátnymi súdmi rozhodujúcimi v súlade s článkom 234 ES (rozsudok Súdného dvora zo 17. novembra 1998, Kruidvat/Komisia C-70/97 P, Zb. s. I-7183, body 48 a 49, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 12. júla 2000, Conseil national des professions de l'automobile a i./Komisa, T-45/00, Zb. s. II-2927, bod 26).

O trovách

- 56 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat ich na náhradu trov konania vynaložených Komisiou v súlade s jej návrhom.

- 57 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. V prejednávanej veci je teda opodstatnené rozhodnúť, že Fínska republika bude znášať svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa zamieta ako neprípustná.**
- 2. Žalobcovia znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii.**
- 3. Fínska republika bude znášať svoje vlastné trovy konania.**

V Luxemburgu 22. júna 2006

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

R. García-Valdecasas